

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Richardom Petrovom, advokátom, Františkánska 3, Košice, proti príkazu na vykonanie domovej prehliadky Mestského súdu Košice sp. zn. 44Tp/33/2023-2-V-MSKE z 9. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 21 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd príkazom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označený príkaz zrušil a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v obydli užívanom sťažovateľom bola na základe príkazu na vykonanie domovej prehliadky mestského súdu sp. zn. 44Tp/33/2023-2-V-MSKE z 9. októbra 2023 (ďalej len „namietaný príkaz“) vykonaná domová prehliadka, a to v rámci trestného konania vedeného oddelením Východ, odborom finančného vyšetrovania Národnej centrality osobitných druhov kriminality Prezídia Policajného zboru (ďalej len „prezídium Policajného zboru“) pod ČVS: PPZ-106/NCK-OFV-VY-2023 (ďalej len „dotknuté trestné konanie“) pre trestné činy legalizácie výnosov z trestnej činnosti a skrátania dane a poistného.

II.

Argumentácia sťažovateľa a posúdenie ústavným súdom

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje námietku porušenia všetkých jeho označených práv, ktorú odvodzuje od tvrdení o nedostatkoch namietaného príkazu, ktorý je podľa jeho vyjadrenia nepreskúmateľný a neurčitý; v jeho odôvodnení má absentovať zdôvodnenie vedeného trestného stíhania; v odôvodnení namietaného príkazu sa podľa sťažovateľa mestský súd nezaobera zásadou „*proportionality, subsidiarity a legitimacy*“ a ani relevantným časovým hľadiskom.

4. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021).

5. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci [orgánov činných v trestnom konaní a súdov (pozri napr. II. ÚS 48/2022, II. ÚS 304/2022, II. ÚS 263/2023)].

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti síce uvádza, že ku dňu jej podania mu v dotknutom trestnom konaní obvinenie vznesené nebolo, no ústavný súd na základe súčinnosti poskytnutej zo strany prezídia Policajného zboru zistil, že sťažovateľovi bolo v rámci vedeného prípravného konania obvinenie vznesené, a to 18. decembra 2023. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bude mať v zmysle platnej právnej úpravy v nasledujúcich štádiách vedeného

trestného konania možnosť domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv (obdobne pozri II. ÚS 386/2019).

7. Ústavný súd v prvom rade upriamuje pozornosť na § 230 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Úlohou prokurátora pri výkone dozoru v prípravnom konaní je dozerať na to, aby orgány činné v trestnom konaní dodržiavali všetky ustanovenia Trestného poriadku, aby postupovali v zhode s účelom trestného konania a základnými zásadami trestného konania, musí pritom súčasne dbať na to, aby nikto nebol nezákonne obmedzovaný na základných právach a slobodách. V tomto kontexte ďalej ústavný súd poukazuje na § 34 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého má obvinený okrem iných práv aj právo od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že platná právna úprava zveruje v štádiu konania, v ktorom sa sťažovateľ obracia so svojou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ústavný súd, ochranu práv tzv. dozorujúcemu prokurátorovi, v ktorého právomoci je korigovať prípadné pochybenia prípravného konania vrátane namietanej nezákonnosti vykonaných úkonov a z nich plynúcich dôkazov.

8. Ďalej ústavný súd poukazuje na § 241 a nasledujúce Trestného poriadku, ktoré sa týkajú ďalšej nasledujúcej etapy trestného konania (súdneho konania v štádiu preskúmania alebo predbežného pojednania obžaloby), podľa ktorých sú závažné procesné pochybenia dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi.

9. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že platná právna úprava trestného konania umožňuje aj v nasledujúcich štádiách trestného konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu (obžalovaným) domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany práv, a to na hlavnom pojednávaní, prípadne prostredníctvom riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. V rámci práva na obhajobu možno uplatniť aj argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania vrátane postupu pri vydaní príkazu na vykonanie domovej prehliadky, resp. perfektnosti namietaného príkazu, a to na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, prípadne využitím opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) v trestnom konaní.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že systém trestného konania poskytuje sťažovateľovi právne prostriedky, ktorými sa môže účinne domáhať ochrany jeho označených práv. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstúpil v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc dozorujúceho prokurátora a všeobecného súdu, ktorí sú primárne oprávnení a povinní korigovať prípadné pochybenia aktuálneho procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov a poskytnúť tak ochranu právam sťažovateľa. Sťažovateľ sa s prípadnou ústavnou sťažnosťou môže na ústavný súd obrátiť až po vyčerpaní označených opravných prostriedkov, teda až vo fáze právoplatného skončenia vedeného trestného konania (obdobne pozri II. ÚS 585/2021).

11. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietol.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2024

Peter Molnár
predseda senátu